

Hiljaisuuden viikonloppu

Retriitin juuret ulottuvat kirkon historiaan yli tuhannen vuoden taakse. Ensimmäisiä retriittejä pitivät munkit, jotka vetäytyivät erämaahan mietiskelemään. Tänä päivänäkin ihmiset vetäytyvät syrjään ja hiljaisuuteen etsimään vastauksia mieltä askarruttaviin kysymyksiin. Oman sisimmän ja Jumalan sanat on helpompaa kuulla hiljaisuudessa. Retriitissä suorittamisen paine jää taka-alalle, sillä tarkoitus on olla itsensä kanssa, levätä sekä hiljentyä yhdessä.

Matkamme kohti hiljaisuuden retriittiä alkoi kirpeässä syysilmassa lokakuussa 2008. Hiljaisuuden retriitti kuului osana Kirkon alan ammatillisuus opintokokonaisuuteen. Retriittiin osallistui opiskelijoita eri opintoryhmistä. Valmistautuminen retriittiin alkoi hyvissä ajoin. Odotuksia retriittiä kohtaan ei ollut, koska meillä ei ollut paljoakaan tietoa siitä, mitä tuleman pitää. Mieltämme askarrutti hiljainen viikonloppu – kuinka osaisimme olla hiljaa? Pohdiskelimme myös mitä pakkaamme mukaan, ja kuinka saisimme ajan kulumaan. Meillä ei ollut aikaisempaa hiljentymisen kokemusta mistään vastaavasta tilanteesta. Valmistautumista helpotti yhteinen kokoontuminen retriitin tiimoilta. Kokoontumisessa käytiin läpi hiljaisuuden retriitin olemusta ja sitoutumista keskinäiseen vaitioloon.

Matkasimme kohti Oulun seurakuntien omistamaa Rokuan leirikeskusta kimppekyydein. Matkaa Oulusta Rokualle on noin 80 kilometriä. Leirikeskus sijaitsee kauniilla paikalla Saarisen järven rannalla. Perille päästyämme saimme kukin oman huoneen. Saimme hiljentymisen avuksi huoneisiimme kynttilän, ikonin ja kukan. Yhteisessä käytössä oli myös hiljentymisestä ja hengellisyydestä kertovaa kirjallisuutta. Varsinainen hiljentyminen alkoi perjantai-iltana iltapalan jälkeen pidetyn iltahartauden aikana, joka johdatti meidät hiljentymiseen. Sen jälkeen sai puhua ohjaajille kahden kesken, jos tuli jutteleminen aihetta tai jokin asia painoi mieltä. Hiljentymisen ei tarkoittanut äänettömyyttä, sillä päiväohjelmaan sisältyi elementtejä, joissa hiljaisuuden katkaisi yhteinen laulu tai tekstin lukeminen. Hiljentyminen tuntui kuitenkin vaikealta, sillä ympärillä oli hyviä ystäviä, joiden kanssa keskustelimme aina paljon.

Retriitin ohjelmaan kuului vapaaehtoiset rukous- ja yhteiset hiljentymisen hetket pitkin päivää. Jokainen sai viettää viikonlopun siten, kuin itse halusi. Sai nukkua ja ulkoilla oman mielen ja kehon tarpeiden mukaan, sekä osallistua haluamilleen ohjatuille hetkille. Rokuan ympäristö tuntui ihanteelliselta hiljentymiselle; maasto on kaunista ja kumpuilevaa. Ulkoillessamme huomasimme ajatusten suorastaan liittävän sekä huolien ja murheiden muuttuvan monin kerroin pienemmiksi. Yhteiset hiljaiset ruokailuhetket olivat mieleenpainuvia ja hämmentäviäkin kokemuksia, sillä äänenlähteinä olivat vain astioiden kolinat, tuolien narahtelut ja taustalla soinut hengellinen musiikki. Aamut alkoivat ehtoollishartaudella ja päivät päättyivät iltahartauteen.

Sunnuntaina olo oli levännyt ja odotimme jo innolla sitä hetkeä kun saisimme puhua. Yllätykseksemme kaikki ”ylimääräinen” puhe jäi sanomatta ja paluumatka oli melko hiljainen. Vaikka meillä oli lupa puhua, ajatukset tuntuivat olevan vielä viikonlopun hiljaisuudessa.

Kuukauden kuluttua retriitistä pidimme palautekeskustelun koululla. Käsittelimme retriitin tuomia ajatuksia ja tunteita. Retriittiohjaaja oli oikeassa, kun sanoi ihmismielen tarvitsevan tilaa ja aikaa ajatella kaikkia niitä asioita, jotka viikonlopun aikana pohti mielessään.

Huomasimme hiljaisuuden olevan arvokasta ja välttämätöntä ihmismielelle.

Kirjoittaneet: sairaanhoitaja-diakonissaopiskelijat Minttu Poikela ja Marita Sarvi-Koskenniska

Kuvat: Johanna Rissanen